



“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 48 (2015), **Duminica a 34-a după Rusalii**
(a Întoarcerii Fiului risipitor)

Evangelhia: Luca 15, 11-32*

Zis-a Domnul parabola aceasta: „Un om avea doi fii. Și cel mai tânăr din ei i-a zis tatălui său: Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine. Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s'a dus într'o țară'ndepărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări.

Și după ce a cheltuit totul, s'a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și ducându-se, s'a alipit de unul din locuitorii acelei țări, iar acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Dar venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, greșit-am Cerului și față de tine; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, tatăl său l-a văzut și i s'a făcut milă și, alergând, i-a căzut pe grumaz și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: Tată, greșit-am Cerului și față de tine și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți-i degrabă haina cea mai scumpă și-l îmbrăcați, și inel puneți-i pe mână, și încălțămintele în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l și, mâncând, să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat, pierdut era și s'a aflat. Și au început să se veselească.

Iar fiul lui cel mai mare era la țarină. Și când a venit și s'a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Și chemând-o pe una din slugi, a întrebat: Ce sunt acestea? Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s'a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl său, ieșind, îl ruga. Iar el, răspunzând, i-a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată nu ți-am călcat porunca. Și mie niciodată nu mi-ai

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu



dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei; dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, pentru el ai înjunghiat vițelul cel îngrășat...

Iar el i-a zis: Fiule, tu'ntotdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat“.



Fiul risipitor

Pr. Arsenie Boca

Pilda aceasta numai Dumnezeu o putea spune; căci limba omenească nicidecum n-a putut cuprinde în mai puține cuvinte, mai simplu și mai profund, toată tragedia omului peste care El revarsă un ocean de iubire și înțelepciune. Toți ne recunoaștem în acest fiu risipitor, căzut de la cinstea de fiu al lui Dumnezeu, până la "rangul" unui porcar decăzut și cu sufletul în zdrențe.

Tatăl i-a respectat partea de avere, deși o avea în dar. I-a respectat darul libertății, în baza căruia omul poate sui nebănuitele trepte ale desăvârșirii, dar poate coborî și până la cea mai grozavă desfigurare morală.

"Cina cea de taină" - cel mai cunoscut tablou din Renaștere - a fost lucrat de Leonardo da Vinci în vreme de 12 ani. A căutat mult un model pentru Iisus. În sfârșit l-a găsit într-un tânăr, frumos la chip, bun, blând, cu suflet mare și radiind de dragoste, un vrednic urmaș al lui Iisus. L-a zugrăvit deci la locul de cinste. Pe ceilalți apostoli i-a găsit mai ușor afară de Iuda. Acesta trebuia să exprime, - dacă nu chiar să fie - modelul neîncrederii, veninul invidiei, încremenirea îngustimii, răutatea și trădarea.

Aproape se împlineau cei 12 ani de când începuse tabloul, când iată că găsește la Milano un om, care corespundea întocmai vederilor lui Leonardo. Îl plătește ca model și-l aduce în trapeza mănăstirii, unde zugrăvea "Cina cea de taină". Era model de Iudă: întunecat la chip, deci și la suflet, brăzdat de patimi, vulcan de ură și de necredință. Pictura se apropia de sfârșit. În sufletul lui "Iuda" se petrecea o frământare cumplită; când, deodată, oprește pictorul și-i spune: "Tot eu am fost model și acum 12 ani, când zugrăveai pe Iisus!" Leonardo a strigat speriat: "Tu, ești același?!"

Mai departe istoria nu ne spune nimic, dar se înțelege ce s-a petrecut, adică ce se petrecuse...

Fapt este că oricât ar fi cineva de cufundat în ticăloșie, oricât iad ar avea în suflet, oricâte turme de porci ar avea zugrăvite pe obraz, Dumnezeu totuși crede în fiul său, omul, și el nu este cu desăvârșire pierdut.



Noi obosim așteptând întoarcerea unui copil, a unui frate, a unui tată bețiv, dar Dumnezeu nu descurajează. Dumnezeu te urmărește cu iubirea Sa îndurerată, în orice țară te-ai duce. Iubirea e ca Dumnezeu: nu are hotare. Unul din sfinții Părinți o spune limpede: "Iisus urmărește pe toți oamenii, oricât fug de departe, să-i ajungă și să-i întoarcă acasă. Și asta face până la sfârșitul lumii".

Pilda aceasta, a fiului pierdut, ne trezește un arzător interes să știm: care poate fi cauza, pentru care omul ajunge să piardă chipul lui Iisus din făptura sa și să apară în locul lui chipul lui Iuda?

Cunoaștem decăderi cu răsunet: Solomon - despre care spune Scriptura că "era cel mai înțelept dintre fiii răsăritului" - ajunge din cauza femeilor să-și disprețuiască templul și pe Iehova și să cadă în credințe rătăcite; Faust (un fiu pierdut din epoca modernă) încheie contract cu diavolul să-și dea sufletul pentru veșnicie, în schimbul unei clipe, despre care să spună: "Stai clipă, ești prea frumoasă !"

Deci, cauza desfigurării omului stă în căutarea greșită a fericirii sale în lucrurile acestei lumi. Făptura omului, ca fiu al lui Dumnezeu, are ceva din infinitatea Tatălui său, care nu se satură, nu numai cu roșcovele porcilor, dar nici cu nimic altceva, decât cu desăvârșirea lui Dumnezeu. E atât de mare sufletul omului - după obârșia sa -, cât numai Dumnezeu îl poate umple. Cu orice altceva de-ai încerca să-ți sature sufletul, nu faci altceva decât să-ți îngustezi pe măsura dorinței urmărite: asta-i desfigurarea lui! Cu alte cuvinte renunți la înrudirea ta cu Dumnezeul nemărginirii și te lipești de ceea ce mulți Părinți ai Bisericii o izbesc cu o vorbă aspră: "Curva lume".

Să fii în lume, dar totdeauna mai presus de lume. Nu îngusta rostul vieții numai la idealuri pământești! Împlinește-le și pe-acelea, dar totdeauna fii mai presus de ele! Din cauza nestatorniciei lor, a conflictelor cu răutatea și infirmitatea lumii, trebuie să-ți asiguri viața în Dumnezeu, care nu te minte, cum te minte mai sus pomenita lume.

Iată ce însemnează să-ți "vii întru sine": momentul cel mai de preț din viața ta pământească, adică să te regăsești în adevărata ta fire și apoi să te "scoli" din rosturi mărunte și să te întorci Acasă, în "brațele părintești" ale lui Dumnezeu, Tatăl tău și Tatăl nostru, care-ți va găti ție o "cină de taină". Nu-i mirare că, fără găsirea acestui rost al vieții, altul nu-i găsești, - și fără rost nu te poți suferi.

Găsit-ai comoara aceasta în țarina vieții tale? Dacă da, ai găsit împărăția lui Dumnezeu; iar semn c-ai găsit-o e bucuria nestăvilită, care te face să spargi deznădejdea oricărui decepționat al lumii, să-i aprinzi și lui un ideal în inimă, și să-l duci în inima ta, Cerului, bucurie mare ! (20. II. 49)



Vitamine duhovnicești

Când ești invidios, suferi din orice

Nu există "alții" în creștinism. Eu am spus multe despre mine, dar de tine vorbeam. Și când vorbesc despre tine, nu te cunosc decât prin mine, dar te cunosc. Când vezi pe aproapele tău, oricât de departe ar fi el din punct de vedere geografic sau sufletesc, să fii convins că este un alt eu. Roagă-te om bun, pentru cel ce-ți face rău, pentru cel ce păcătuiește, și mulțumește pentru binele pentru care îl faci aproapelui tău. Gelozia să fie departe de noi, fiindcă lucrul pe care-l poftim de la cel care ne face gelos este tocmai lucrul pe care vrea să ni-l dea Dumnezeu. Deci, un alt eu a ajuns la ceea ce eu-ul meu nu a ajuns, dar prin el am ajuns la același. E într-un fel și câștigul meu. Moartea fratelui este moartea mea. Viața fratelui este viața mea. Sfântul Siluan zice: "Fericit cel ce iubește pe aproapele său, că fratele nostru este viața noastră".

(Sursa: **Pr Rafail Noica**, *Celălalt Noica, Mărturii ale monahului Rafail Noica*, Editura Anastasia, 2004, pp. 85-86)

Ascultarea de duhovnic

Cum să împăcăm viața în societate cu ascultarea duhovnicului, fără să fim extremiști?

Există duhovnici, ca școală de duhovnicie, și aceasta nu de acum, ci din primele veacuri creștine. Adică există o anumită viziune, mai aspră, a duhovnicului asupra subiecților săi și o viziune mai îngăduitoare. Avem în față pe Sfântul Vasile cel Mare, care era foarte aspru cu sine, dar și cu penitenții săi. Pentru anumite păcate, oprirea de la Împărtășanie era făcută pe un termen lung. A venit mai târziu Sfântul Ioan Postitorul, care a amendat, într-un fel, canoanele Sfântului Vasile cel Mare și a scurtat termenul de interdicție de acces la Sfintele Taine. În schimb, a recomandat zile de post mai multe, printr-un fel de compensație.

Așa încât și în ziua de astăzi îi avem pe marii noștri duhovnici, unii sunt mai exigenți, mai aspri și unii mai puțin exigenți, dar nu extremiști. Duhovnicul îți dă un canon și tu trebuie să-l execuți, pentru că, dacă nu-l execuți, păcătuiești. Important este la ce duhovnic ai mers și cum ai plecat de la el, dar nu putem vorbi de extremism. Duhovnicul are libertatea să aplice canoanele ca un judecător. Ele nu sunt foarte fixe și, atunci, în funcție de subiect și de pocăința acestuia (dacă-i pare rău, dacă varsă o lacrimă) duhovnicul are latitudinea să-i dea un maxim, dacă este mai îndărătnic și are nevoie de mai multă îndreptare, sau să-i dea un minim, iar la a doua vizită să-l absolve complet. Dacă penitentul este pus pe îndreptare și cu adevărat făgăduiește să se îndrepte, atunci vine cu buretele, ca Dumnezeu, și șterge tăblița.

(Sursa: **Mitropolitul Bartolomeu Anania**, *Rugăciunea izvor de putere în încercările vieții*, Editura Doxologia, Iași, p. 76)